

Corona_Fakten: Toto je Covid-19 – 6. část – Bolesti kloubů a další – vysvětleno pomocí poznatků univerzální biologie – biologie podle Hamera

written by Vladimír Bartoš | 4. 12. 2022

[Zdroj](#)

Přeložil: Vladimír Bartoš

15. května 2022

Gelenkschmerzen und mehr - mit dem Wissen der Universalbiologie - der Biologie nach Hamer - erklärt - Teil 6

Die Universal Biologie

Die verschiedenen Symptome bei Grippe/Covid-19

In unserer neuen Reihe "Die Universalbiologie" gehen wir auf die oft gestellten Fragen ein, was macht uns "krank", wenn es kein Virus oder Bakterium sein kann?

Die Reihe wird ein Rundumschlag und vermittelt wichtiges Wissen zu den wirklichen Ursachen von Symptomen.

CORONAFAKTEN

Praxis Neue Medizin Verlag

Příspěvek Ursuly Stollové

Bolest kloubů

Bolest kloubů může být způsobena fázemi obnovy kostí a/nebo chrupavek. Méně často se vyskytují v rámci konfliktních fází.

Kosti a chrupavky

V případě spouštěcí události „nejsem dost dobrý“ nebo „nejsem schopen to zvládnout“ – jinými slovy v případě konfliktu devalvace sebehodnoty – se z kosti uvolňuje vápník v sympatikotonii a souběžně s tím kost ztrácí hmotu. Pokud je kost postižena na organické úrovni, jedná se vždy o těžkou, silně

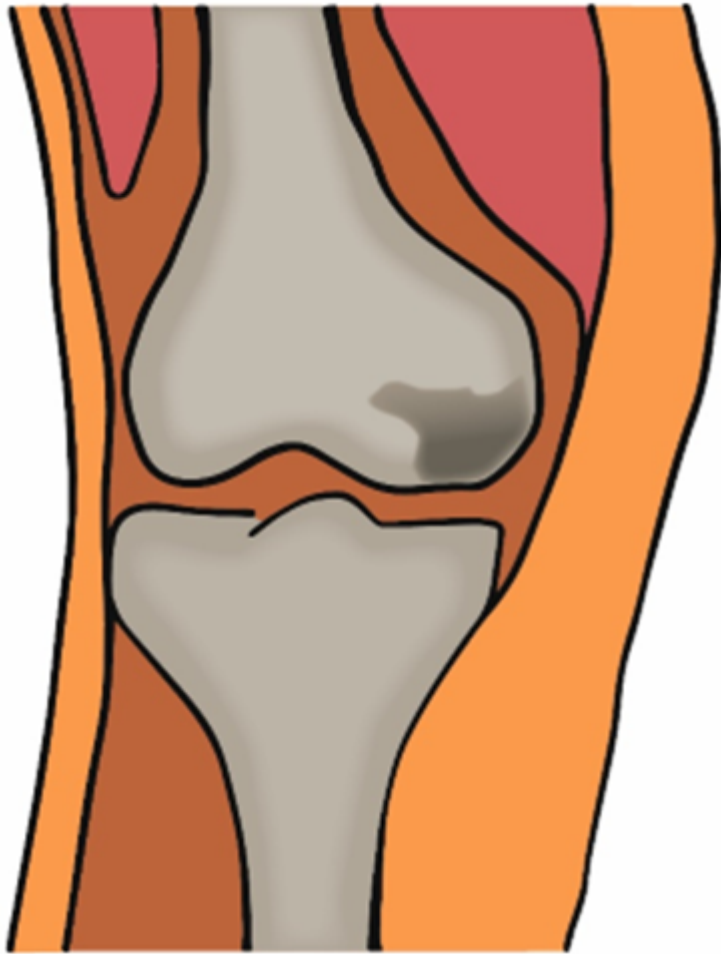
pociťovanou ztrátu sebehodnoty! Výraz „Výčitky mnou otřásají až do morku kostí“ docela dobře vystihuje znehodnocení, které pociťujeme na úrovni kostí. „Dřeň“ se totiž vztahuje na kostní dřeň.

Nuance konfliktu spočívá v závažnosti vnímaného sebedevalvace a, stejně jako u téměř všech tkání opěrného, přídržovacího a pohybového aparátu, v lokalizaci. To znamená, u které kosti dochází k degradaci.

Konfliktní fáze obvykle zůstává na fyzické úrovni asymptomatická, pokud nedojde ke zlomenině kosti (pouze v případě silné konfliktní masy). Intenzita a délka trvání konfliktu určují rozsah úbytku kostní hmoty (= osteolýza).

V sympatikotonii se odehrávají všechna onemocnění, která uvádí ortodoxní medicína, jako je osteoporóza (= resorpce kostí), osteomalacie (= demineralizace) nebo nekróza kostí. Předpokládá se, že osteoporóza se projevuje na celém těle, ale téměř nikdy k tomu nedochází, obvykle jsou postiženy „jen“ některé části těla.

Ortodoxní medicína provádí měření hustoty kostí v kyčli (hlavně u starších lidí); pokud dopadne špatně, tvrdí se, že úbytku kostí podléhá celý skelet. To však není správné, protože zpravidla není nikdy postižena celá kostra. U starých lidí často dochází k „prořídnutí“ kyčelní kosti (konfliktní nuance: „neschopnost stát“). Z tohoto důvodu přišla ortodoxní medicína s myšlenkou vyšetřovat pouze kyčel. Závěr, že celé tělo podléhá „ztenčení“, je nesprávný.

Obr. Kostní nekróza

Kostní nekróza (= zmenšení kostní tkáně) se vyskytuje, pokud lze vyloučit nehody (např. omrzliny, popáleniny, ozáření atd.), také pouze u sympatikotonie. Stejně tak tzv. kostní metastázy jsou většinou aktivní devalvace, které postihují kost na organické úrovni. Nelze dost často opakovat, že metastázy jsou pouze teorií obecné vědy. Neexistuje žádný důkaz, že metastázy vznikají v důsledku tzv. primárního nádoru!

Ať už dojde k osteolýze na kosti nebo ke zlomení kosti v důsledku nehody (mechanická příčina nebo následek ozařování či chemoterapie) – oba procesy se ve fázi zotavení napravují růstem tkáně s otokem a bolestí.

K osteolýze došlo v důsledku obsahu konfliktu „nezvládnuto udělat“ spojeného se zlomeninou, tj. přímým působením síly.

Zlomenina může mít různé příčiny. Biologická nutnost opravy zlomeniny po úrazu nebo osteolýzy (úbytku kosti) po vyřešení konfliktu však zůstává.

Význam tohoto jevu (osteolýzy) se nachází na konci fáze obnovy a sice když je postižená kostní struktura po dokončení hojení pevnější, silnější a stabilnější.

První fáze zotavení (WP1) je charakterizována bolestí, případně zarudnutím, horečkou a otokem, což omezuje funkci pohybového aparátu. Bakterie v této fázi začínají pracovat a obnovují dříve degradovanou tkáň. Pokud se tyto zmíněné příznaky objeví při „chřipce“ nebo „chřipkovém onemocnění“, je na fyzické úrovni postižena kost, která nese „vlastní“ konfliktní obsah a nemá nic společného s nachlazením nebo kašlem.

V případě méně intenzivních otokových procesů v důsledku předchozí nízké konfliktní hmotnosti (nebo bez aktivity ledvinných kanálků) dojde v první fázi zotavení k mírné ztrátě funkce.

Celkově se však největší otok projeví v tkáních nového mezodermu (např. lymfatické uzliny, chrupavky, pojivová tkáň). Fáze zvratu (epikrizi) obvykle není zaznamenána. Někdy si člověk všimne lehkého tahu na fyzické úrovni nebo si krátce vzpomene na traumatickou situaci z minulosti (myšlenkový záblesk).

V následné druhé fázi zotavení (WP2) se vše postupně vrací do normálu: bolest, otok, zarudnutí atd. ustupují do pozadí. Protože kost a chrupavka patří do tzv. luxusní skupiny, znamená to, že se tkáň nadměrně buduje, aby byla na konci výkonnější, stabilnější (konec WP2). I po zlomenině kosti dochází k nadměrné opravě, takže je zaručeno, že se kost v tomto okamžiku již nezlomí.

Na úrovni mozku jsou kosti a chrupavky řízeny mozkovou dřeví, levo/pravorukost je důležitá, aby bylo možné vyloučit lokální konflikt.

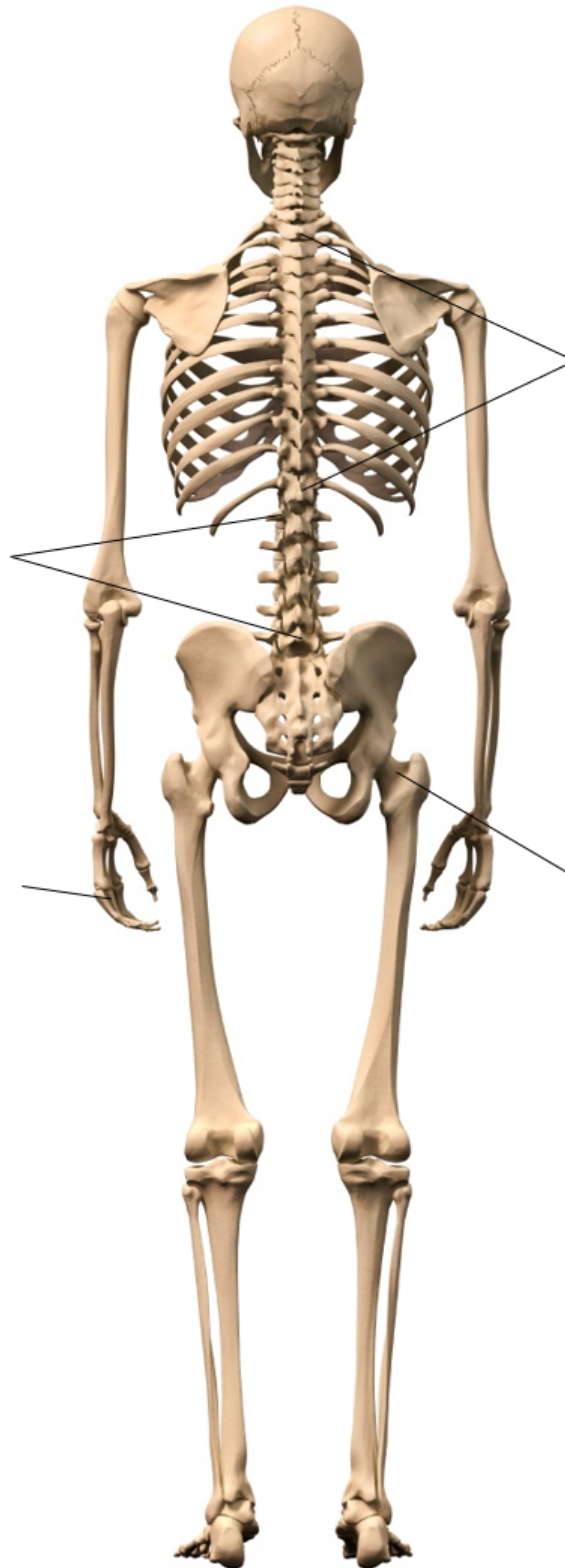
Každá oblast kostry nese ve svém jádru velmi těžkou devalvaci „nezvládnutí“, „neúspěchu“, avšak každá část má také svůj vlastní aspekt:

Pokud jsou postiženy kosti prstů, člověk například „hazardoval“ při hře na klavír nebo se mu nepodařila určitá šicí práce. Pokud devalvace (obsah konfliktu) nese emocionální odstín intelektuální devalvace („jsem na to moc hloupý“, „nemůžu udělat zkoušku“), je zapojena krční páteř nebo lebeční klenba.

Hrudní páteř nese pocitovou nuanci neschopnosti jednat – „nejsem toho schopen“; čím výše postižený obratel leží (hrudní obratle: 1-5), tím více se ubírá směrem: „Když to nechápu, tak to nedokážu“. Čím níže (hrudní obratle: 6-12), tím více jde směrem: „Nemohu si udělat místo“. Také v tom smyslu, že člověk pro sebe nezíská pozici, protože má příliš malou autoritu.

Lendenwirbelsäule – Die Lendenwirbelsäule trägt die Gefühlsnuance einer Selbsterniedrigung, welche die Persönlichkeit betrifft: „Ich bin nichts wert“, „Ich tauge nichts in dieser Welt/diesem Leben“, „Ich führe nicht das Leben, das ich gerne

Hand und Finger – Wertminderung bzgl. der Geschicklichkeit; man war ungeschickt mit den Fingern oder der Hand; z.B. „Ich war so unbeholfen mit dem Messer, dass ich mich geschnitten habe“, „Ich habe die Bastelarbeit vermasselt“, „Ich habe mich beim Klavierspielen (oder Tippen auf der Tastatur) verspielt/vertippt“. Oder, man bekommt Jemanden oder Etwas nicht zu fassen.

Brustwirbelsäule – Abwertung bzgl. einer Handlungsunfähigkeit; z.B. „Ich bin dazu nicht fähig“; je höher der betroffene Wirbel liegt (BWK: 1-5), desto mehr geht es in die Richtung: „Wenn ich es nicht kapiere, kann ich es nicht schaffen“. Je tiefer (BWK: 6-12), desto mehr geht es in die Richtung: „Ich schaffe es nicht, Raum für mich zu gewinnen“. Auch in dem Sinne, dass man keine Position für sich gewinnt, weil man zu wenig Autorität hat.

Schenkelhals – Die Schenkelhalsknochen tragen die Konfliktnuance, etwas nicht durchzustehen. In dem Sinne: „Ich schaffe es nicht, das durchzusetzen/durchzustehen“. Wenn der Oberschenkelknochen betroffen ist, ist die Situation eher mit der Empfindung „Ich kann mich nicht durchsetzen“ verbunden. Beim Schenkelhalsknochen liegt die Nuance der Abwertung in dem Gefühl: „Ich stehe das nicht durch“

Abb. Beispiele für Konflikthalte am Skelett

Obr. Příklady konfliktního obsahu na kostře

Bederní páteř nese emocionální nuance sebeponižování, které se týká osobnosti: „nestojím za nic“, „nejsem na tomto světě/ v tomto životě dobrý“, „nevedu život, jaký bych chtěl vést“.

Kosti krčku stehenní kosti v sobě nesou konfliktní nuance, kdy se přes něco nedokážu dostat. Ve smyslu „nedokážu se prosadit/projít“. Pokud je postižena stehenní kost, je situace spojena spíše s pocitem „nemohu se prosadit“. U krčku stehenní kosti je nuance devalvace v pocitu „tohle nezvládnou“.

Kolena obsahují nuance konfliktu, který se týká chůze. Ve stylu: „Nestíhám“, „Nejsem schopen držet krok s ostatními fotbalisty“. Stejně jako kolena nesou i chodidla nuance pohyblivosti a běhu. Kromě toho však musí být nohy schopné udržet rovnováhu. Zde lze zahájit všechna znehodnocení, která se týkají převážně nohou. Například: „Jsem při tanci příliš nemotorný“, „Nedokázal jsem včas odskočit“, „Nezvládám skákat přes švihadlo“ atd.

Pánev a stydké kosti v sobě skrývají nuance konfliktu, který je prožíván ve směru sexuální devalvace. Například: „Nejsem dobrá v milování“, „Nemohu dělat určité polohy, které by se líbily mému partnerovi“ – ale také: „Moje pánev je pro dítě příliš malá“. Všechny zmíněné nuance buď souvisejí s handicapem a proto jsou spojeny s osobou či situací nebo jsou důsledkem lokálního konfliktu či konfliktu následného.

Chrupavky obsahují další nuanci, že devalvace odkazuje k obratnosti, k hbitosti nebo mrštnosti. V tom smyslu, že se člověk necítí pružný, ohebný, mrštný nebo pružný.

Například při hraní fotbalu se necítíte dostatečně mrštní a nedokážete se dostat za míčem. V tomto případě není postižena kost v kolenu, ale chrupavka nebo meniskus.

Každá oblast chrupavky nese v jádru věci také těžkou devalvací „neschopnosti“, „neúspěchu“, avšak každá část má také svůj aspekt, stejně jako u kosti.

Pokud se bolest kloubů vyskytuje téměř všude, byla devalvace vnímána generalizovaně.

Zimnice

Za účelem rychlého zvýšení teploty během komplexů příznaků „nachlazení“ nebo „covid-19“ se svaly začnou třást. Tato forma svalového třesu se nazývá zimnice. Jedná se o normální fyziologický nebo biologický proces.

Chvění se však může objevit i při vstupu do první fáze zotavení v následujících tkáních:

1. Nový mezoderm (nový střední kotyledelon), např. svaly a kosti: Se vstupem do první fáze zotavení a v UP se může objevit zimnice, následovaná horečkou nebo masivním poklesem horečky; případně příznaky zánětu a otoku.
2. Ektoderm (vnější zárodečný list): Působí na periost (viz níže); na začátku počáteční fáze zotavení a ve fázi ústupu se může objevit zimnice. To je však bez známek zánětu. Okostice přenáší velmi bolestivé podněty.

Okostice je tvořena sítí nervů a cév a vyvinula se z ektodermu. Obsahem konfliktu je nespravedlivé, brutální odloučení. Tento šok může být vyvolán také bolestí způsobenou druhému člověku nebo bolestí, kterou pociťujeme sami. Tento typ separačního konfliktu má svou mozkovou příslušnost v mozkové kůře.

Ve fázi rekonvalescence dochází ke zvýšení citlivosti, bolesti (je také příčinou například „revmatismu“). Pokud je intenzita a/nebo doba trvání konfliktu velká, mohou se cévy zúžit natolik, že přestanou propouštět krev: Postižené místo může zcela zblednout. Tento stav nepředstavuje arteriální okluzivní onemocnění, ale je konfliktní fází nespravedlivého, brutálního odloučení. Pokud lze konflikt považovat za irelevantní, dochází ve fázi zotavení k zarudnutí v důsledku náhlého průtoku krve (= tzv. „Raynaudova nemoc“).

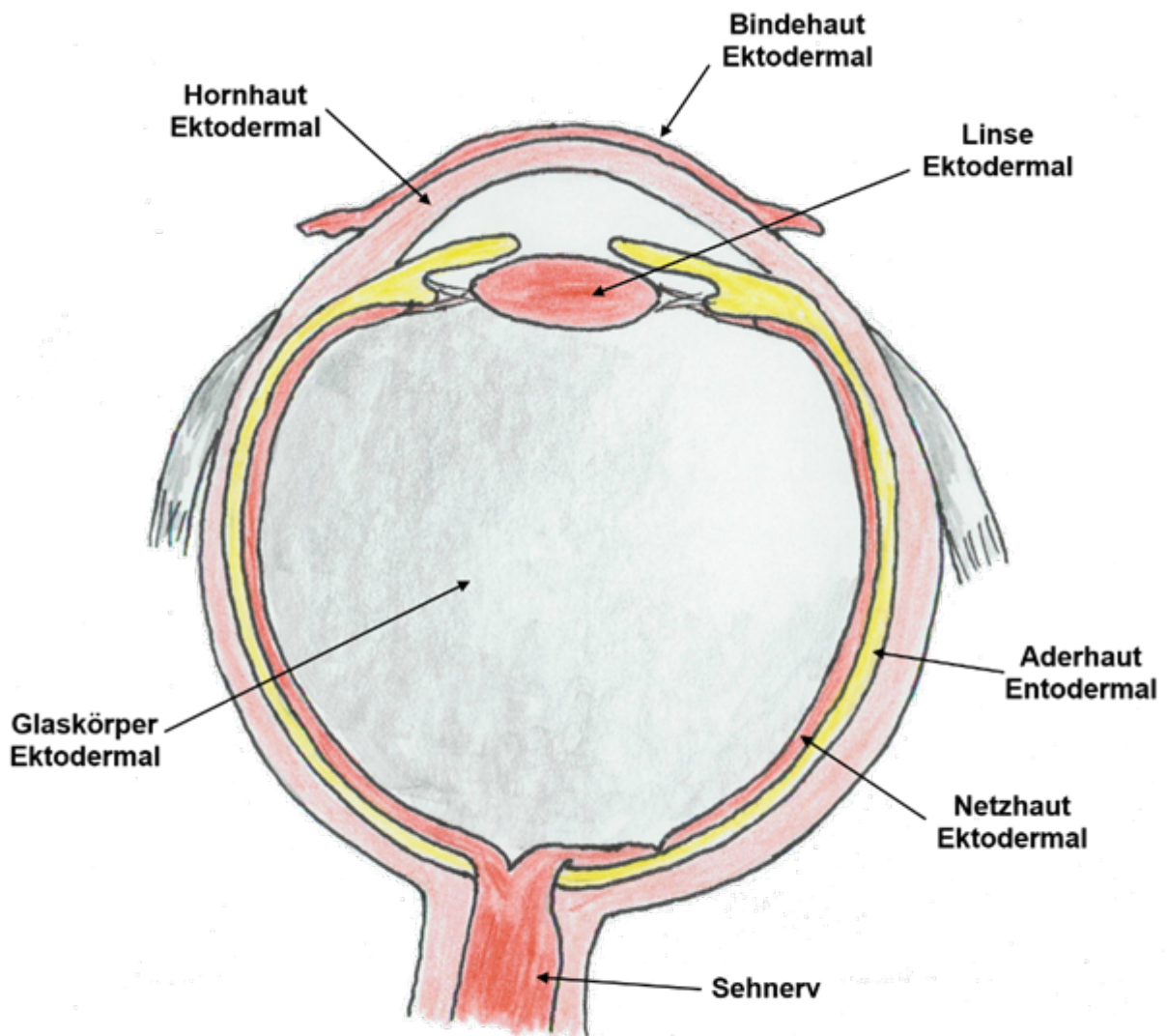
V případě vysoké konfliktní masy a/nebo častých recidiv se může objevit i obraz zánětu periostu: Ve fázi zotavování se objevují otoky a velmi silná bolest, která se při námaze zhoršuje.

K zimnici těchto tkání dochází převážně v první fázi zotavení, kdy se v mozku ukládá voda. Po několika hodinách nebo po jednom až dvou dnech (záleží na velikosti konfliktu) se dostaví horečka. Velmi těžký úraz může také vyvolat chlad, který trvá ještě déle.

Zánět spojivek

Oční spojivka je tenká sliznice, která pokrývá přední část oční bulvy.

Ortodoxní medicína řadí zánět spojivek také mezi komplexy příznaků chřipky nebo „covid-19“. Z univerzálního biologického hlediska je to samozřejmě zcela absurdní, protože oční spojivka nese také svůj vlastní aspekt.

Obr. Oční bulva

Spojivka má svou mozkovou příslušnost v mozkové kůře. Jejím biologickým konfliktním obsahem je vizuální separace. To znamená, že teprve když „ztratím z očí“ nějakou osobu (nebo několik osob), situace nebo předměty (např. plyšové zvířátko dítěte), spojivka ztratí substanci s kritérii spouštěcí události. Ztráta tkáně je tak malá, že si jí nevšimneme ani ji nepostřehneme. Takovou spouštěcí událost lze pocítit také tehdy, když člověk chce vidět člověka jinak, než je. Podle hesla: Milovaná osoba by měla mít jiný pohled na věc; nelíbí se mi, jak se na věc dívá.

Příklad: Pokud někdo z rodiny považuje přístup vlády ke Coroně za správný a dobrý, ale vy ne, můžete se cítit odloučení od své blízké osoby. Toto oddělení lze vnímat i vizuálně: Člověk by rád viděl člověka jiného, než jaký je.

Dalšími částmi oka, které mohou zahájit tuto ektodermální událost „oddělení zraku“, jsou rohovka, vylučovací kanálky slzných žláz a čočka. I zde je

rozhodující rozdílná zkušenost/vnímání jedince, která určuje postiženou část orgánu na oku: slabý konflikt zrakové separace ovlivňuje spojivku na fyzické úrovni, silně prožívaný konflikt zrakové separace ovlivňuje rohovku a velmi silně prožívaný konflikt zrakové separace ovlivňuje čočku. V tomto biologickém konfliktu je důležitá levo/pravorukost.

Je logické, že závažnost události závisí také na tom, jak silně se člověk cítí s danou osobou spojen. Naopak osoba, která pro vás znamená méně a se kterou se již nestýkáte, není schopna způsobit trauma podle kritérií spouštěcí události.

Pokud však člověk, k němuž nemáte žádný vztah, řekne, že právě viděl vaší dceru s mužem, kterého odmítáte, může to vyvolat šok. Pak nechcete vidět svou dceru s tímto mužem. V tomto případě vnitřní biologie spustí konflikt zrakové separace, který ovlivňuje spojivku.

Intenzita konfliktu závisí nejen na tom, kterou osobu postihne, ale také na závažnosti samotné události.

Zde je příklad:

Člověk má rád svého souseda, protože si s ním může výborně popovídat a vzájemně si pomáhají s jídlem.

Se svým sousedem tedy již máte vztah, ale nemilujete ho – máte ho jen rádi. Předpokládejme, že soused utrpí dramatickou nehodu. V tomto případě může být při závažnosti situace na organické úrovni postižena spojivka. V případě osoby, kterou člověk velmi miluje a která pro něj hodně znamená, je zapotřebí méně dramatický okamžik, který vyvolá biologicky nezbytný proces s kritérii spouštěcí události. Pokud by se nehoda týkala osoby, na které nám velmi záleží, byla by zasažena čočka.

Další příklad: Rodiče se rozešli – zůstal tu chlapec, který od té doby žil převážně s matkou. Každých čtrnáct dní směl navštěvovat otce o víkendech. Chlapec dostával o víkendech pravidelně zánět spojivek.

Při spouštěcí události a pocitu „ztratil/a jsem ho/ji z dohledu“ nebo „stala se nepředvídatelná věc, když jsem ho/ji ztratil/a z dohledu“, „chtěl/a bych toho člověka vidět jinak“, „ten člověk nemyslí/nevidí situaci tak, jak bych chtěl/a“, dochází k porušení tkáně na spojivce. Účelem tohoto biologického procesu je snížit citlivost spojivek, aby se „člověk ztracený ze zřetele“ mohl snáze zapomenout. Odloučení pociťujeme jako odloučení od někoho nebo něčeho, co je nám drahé. Může to být zvíře, osoba, předmět nebo dokonce situace.

Pokud lze tento stav považovat za nepodstatný, protože například člověk, kvůli kterému došlo ke konfliktní situaci, je opět zpátky, tkáň na spojivce se obnovuje pomocí mikroorganismů (fáze obnovy).

Nyní se objeví zarudnutí, bolest, svědění, otok a teplo (= příznaky zánětu). V této fázi může bolest způsobovat také určitá citlivost na světlo. Se vstupem do druhé fáze zotavení všechny příznaky postupně ustupují do pozadí, až zcela vymizí.

Skutečná „světloplachost/světlofobie“ se však projevuje jinak:

Když člověk vnímá vše jako příliš jasné, nazývá se to světlofobie. Orgánem, který je za to zodpovědný, je duhovka (iris skin). Duhovka je prstencovitý sval, který obklopuje zornici jako barevný kroužek. V závislosti na množství světla, které na něj dopadá, se rozpíná nebo smršťuje. Když je světlo, zornice se stáhne, když je tma, zornice se rozšíří.

Duhovka se vyvinula z entodermálního kotyledonu (ektoderm); oblast mozku, která je za ni zodpovědná, se nachází v mozkovém kmeni. S šokem a s ním spojeným obsahem „chci to vidět“, „nechci to vidět“, „chci se zbavit toho, co jsem viděl“ se zvyšuje funkce duhovky (konfliktní fáze). Nyní se člověk stydí za světlo – nesnáší světlo, vše vnímá jako příliš jasné a nepříjemné. Protože se tento biologický konflikt týká sousta, říká se mu také „sousto světla“.

Příklady:

1. Když dítě zoufale touží znovu vidět milovanou vychovatelku.
2. Umělkyně, která chtěla, aby se na její obrazy dívalo vlídně, aby se dobře prodávaly.
3. Když člověk zažije hroznou nehodu.

Hrdlo a bolest v krku

Z univerzálního biologického hlediska je u každého příznaku, který je přítomen, třeba pochopit, z jakého typu tkáně pochází. Vzhledem k tomu, že ve většině orgánů jsou zastoupeny všechny zárodečné vrstvy, je třeba se naučit správně interpretovat seznam symptomů.

Bolest v krku a/nebo v krku může být způsobena různými programy. Ty jsou vysvětleny níže:

Kdy se objevuje bolest v krku?

Bolest v krku je doprovázena otokem, teplem, bolestí a zarudnutím. V tomto případě dochází ve fázi obnovy (WP 1+2) k tzv. „konfliktu sousta“.

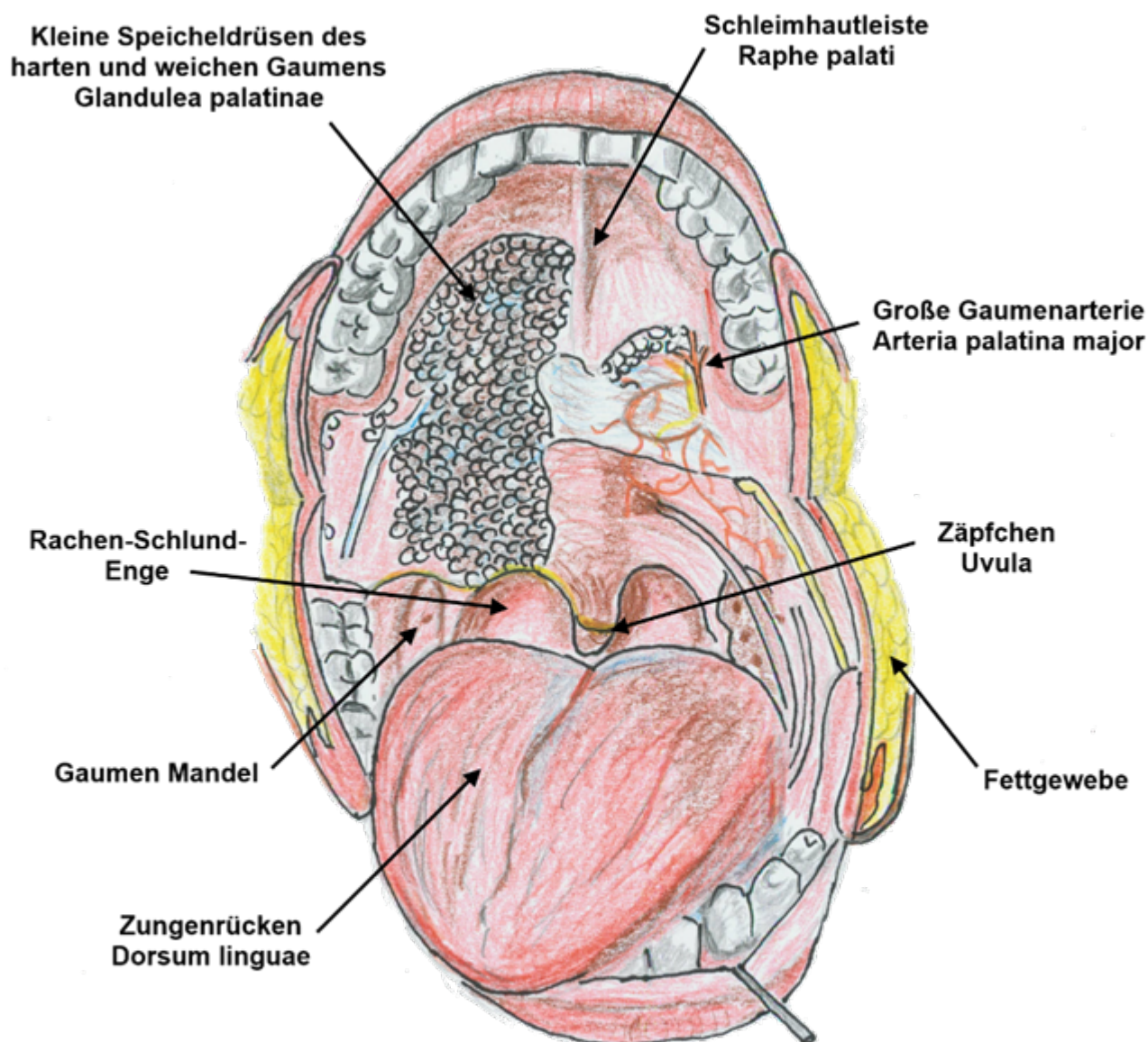
Biologický konflikt je třeba chápat jako vitální sousto s cílem „přežít“. Můžeme se podívat na vše, co je skutečně přítomno nebo viděno v souvislosti s funkcemi přežití. Srovnatelné s vdechováním vzduchu (sousto vzduchu), s jídlem (sousto jídla), světlem (sousto světla) a také se sluchem (sousto zvuku). Proto je lze také stručně popsat slovem „sousta“. Tyto „sousta“ mají svou příslušnost v mezodermu a na úrovni mozku v mozkovém kmeni.

Děje v pravé krční mandli mají něco společného s „chtít získat sousta“, levá krční mandle reaguje, když se „chcete zbavit sousta“. Srozumitelným příkladem „sousta“ je hračka, po které dítě touží. Dlouho po ní toužilo a nyní ji konečně získalo. „Soustový konflikt“ je vyřešen, jakmile dítě drží hračku v rukou. Pravá krční mandle reaguje nepříjemnými příznaky.

Dalším příkladem může být určité jídlo, které dítěti absolutně nechutná.

Pokud je nuceno jíst zvláštní zeleninu a chce se jí „zbavit“ a nesmí ji vyplivnout, je postižena levá krční mandle. Pokud je hladové, dostalo sousto, ale nemůže ho dostat dolů, je postižena pravá krční mandle. Stejným způsobem mohou být samozřejmě postiženi i dospělí. Výsadou pro bolest v krku není věk, ale vždy se při řešení konfliktu řídí pravidly biologie.

Další příklad: Muž se zúčastnil obchodní večeře. Byl mu naservírován pokrm, který mu vůbec nechutnal. Protože však jídlo připravila manželka jeho šéfa, cítil se nucen ho sníst, i když se ho chtěl zbavit (levá krční mandle), a neochotně se zakuckal, protože měl hlad (pravá krční mandle; dělají se mu boule).

Obr. Ústní dutina

Pokud došlo ke spouštěcí události, tkáň na krčních mandlích je nahromaděna. Toho si obvykle nikdo nevšimne.

Účelem tohoto nahromadění tkáně je usnadnit zmenšení velikosti sousta, aby mohlo snadněji sklouznout dolů nebo být vyplivnuto.

Pokud se konflikt stane nedůležitým, objeví se v počáteční fázi zotavování bolest a potíže s polykáním; mandle budou oteklé a zarudlé v důsledku zadržování vody v krčním mandlovém orgánu. Otok způsobuje tlak, který roztahuje citlivou (ektodermální, řízenou mozkovou kůrou) vrstvu nad mandlí.

Tato vrstva způsobuje bolest. Mandle se zčásti skládají také z lymfatické (novo-mezodermální) tkáně, která je během fází rekonvalescence rovněž velmi citlivá na bolest.

Například obráz „Pfeifferova žlázová horečka“ je založen na přesně stejném biologicky nezbytném procesu, kdy jsou postiženy krční mandle. Spouštěcí události se samozřejmě liší – každý člověk měl jinou zkušenost. Diagnóza „Pfeifferova žlázová horečka“ se však stanoví pouze tehdy, když se v krku objeví zarudnutí (enantém). Tato „vyrážka“ je předpokladem pro diagnózu „Pfeifferovy žlázové horečky“. Pokud vyrážka chybí, onemocnění se nazývá „faryngeální záškrť“ nebo bolest v krku.

Kdy se v krku objeví zarudnutí (enantém)?

Difuzní, bolestivé zarudnutí sliznice úst a/nebo hrdla se nazývá enantém. Žádný konkrétní věk není s těmito příznaky spojený, ale vždy se jedná o spouštěcí událost, kdy lze konflikt vyřešit.

Sliznice dutiny ústní, která leží nad entodermální submukózou (řízenou mozkovým kmenem), má svou mozkovou příslušnost v mozkové kůře a patří do vnitřního kožního schématu. To znamená, že v konfliktní fázi dochází k přecitlivělosti (= zvýšené citlivosti na smyslové podněty) a pálivé bolesti. I zde nacházíme řád přírody, kdy v konfliktní fázi dochází k rozpadu ústní sliznice, která se ve vagotonické fázi (WP1 a WP2), kdy lze konflikt vnímat jako vyřešený, obnovuje otokem (případně krvácením). Jako vždy je toto hromadění/obnova řízeno mikroorganismy.

Biologický konflikt „separace“ je v tomto procesu pocíťováno od „úst/krku“. Souvisejícím konfliktním obsahem je například pocit: „Mám něco na jazyku, ale nesmím nebo nemohu to říct“, „Mám něco v krku, chci to vyplivnout, nesmím nebo nemohu“, „Chci to vyplivnout“ nebo „Nechci to mít v ústech“ apod.

Děti mohou být často zatíženy tímto konfliktem, protože jsou závislé na dospělých. Biologicky jsou ve „smečce“ (společenském uspořádání rodiny) na nižším stupni. Jsou však také chráněny. Aby si zajistili přežití, musí dělat to, co jim řeknou/přikážou výše postavení rodiče.

Musí poslouchat velké lidi, jinak to bude mít následky. V moderní době se tak častěji objevují události, které takovou spouštěcí událost vyžadují. Například když dítěti zakážeme říkat určitá slova nebo jíst speciální věci

(např. čokoládu, želé medvídky). Nebo pokud vám nošení roušky na ústech dává pocit, že nesmíte říct všechno. Lidé, kteří se například na demonstracích postaví za svou svobodu a vláda jim „nasadí náhubek“ nebo nedovolí, aby se demonstrace konala, mohou reagovat touto spouštěcí událostí.

K tomu je třeba dodat:

Při příznacích faryngeální difterie a Pfeifferovy žlázové horečky se objevuje mdlý sladký nebo odporný zápach z úst.

Zápach vzniká ve fázích zotavení po konfliktu s krčními mandlemi, kdy mykobakterie a houby rozkládají tkáň vytvořenou v konfliktní fázi. Tehdy se vytvoří šedobílé blány (= kutikuly), které po odloupení krvácejí. Membrány se skládají z bílkovin, krevní plazmy a bakterií. Je také možné, že je postižena i podsliznice, která leží pod viditelnou sliznicí.

Při Pfeifferově žlázové horečce i hltanovém záškrtu dochází ke zduření lymfatických uzlin v oblasti krku a hrdla.

„Císařský krk“, který je představován zduřením hltanu a regionálních* lymfatických uzlin, se u tohoto onemocnění obvykle vyvíjí v důsledku zvýšené zátěže nebo zvýšené práce lymfatických uzlin.

** Vztahuje se ke konkrétní oblasti. Lymfatické uzliny se nacházejí ve skupinách v lymfatických kanálech. To znamená, že každou skupinu lymfatických uzlin lze přiřadit k určité oblasti těla. Proto hovoříme o regionálních lymfatických uzlinách. Například axilární lymfatické uzliny patří mezi regionální lymfatické uzliny prsní tkáně. V případě zánětu prsní tkáně může dojít k jejímu zvětšení v důsledku práce navíc.*

Při tzv. laryngeálním záškrtu trpí člověk štěkavým kašlem, chrapotem a hvízdavým dýcháním. Podobné příznaky se objevují u laryngeálního astmatu, pseudokritu a černého kašle. Různá závažnost symptomatologie závisí na intenzitě a délce trvání konfliktu a také na přítomnosti či nepřítomnosti renálního tubulárního konfliktu.

Pokud se štěkavý kašel objeví spolu s příznaky nachlazení, je zaručeně prohlášen za chřipku, od roku 2020 za covid.

Obecné příznaky

Protože ortodoxní medicína nezná příčiny nemocí, sdružuje příznaky, které se často vyskytují v souvislosti s nemocí, do „obecných příznaků“.

Horečka, únava, nechutenství, vyčerpání a výrazný pocit nemoci patří mezi tzv. celkové příznaky. Je pravda, že tyto příznaky se často objevují v první fázi rekonvalescence (vago-tonie), například při nachlazení, chřipce, spalničkách, příušnicích nebo rýmě (atd.). Žádný z těchto příznaků však nelze považovat za „obecné příznaky“, protože každý z nich se může vyskytovat i v rámci „samostatné“ fáze zotavení nebo někdy i v rámci konfliktní fáze.

Například ztráta chuti k jídlu může být známkou teritoriálního hněvu/konfliktu identity, který ovlivňuje žaludek na fyzické úrovni a nachází se v konfliktní fázi. Únava a vyčerpání se mohou objevit také v konfliktní fázi, která na orgánové úrovni ovlivňuje kůru nadledvin.

Kůra nadledvin patří do novo-mezodermální zárodečné vrstvy, svou mozkovou příslušnost nachází v mozkové dřeni. S pocitem „vydal jsem se špatnou cestou“, „byl jsem vyveden z míry“, „jsem zde mimo“ (spouštěcí událost je dostatečně přesvědčivá) dochází v konfliktní fázi k narušení tkáně v kůře nadledvin. V konfliktní fázi organismus produkuje méně kortizolu (= tzv. stresový hormon). Konfliktní fáze vede k únavě, vyčerpání, poklesu krevního tlaku a bronchitidě (= Addisonova choroba). Klesá hladina cukru v krvi, zpomaluje se tvorba energie z bílkovin nebo tuků. Ve fázi konfliktu se postižený zajímá o svět, ale je prostě příliš unavený na to, aby se ho účastnil: „Chybí mu pára“, „Nemůže se rozjet“. V ortodoxní medicíně se hovoří o chronickém stavu vyčerpání nebo vyhoření.

Podívejme se blíže na horečku:

Příznak horečky je součástí mnoha biologicky nezbytných procesů v rámci vagotonie. Horečka znamená, že organismus pracuje na plné obrátky a dochází k tvorbě nebo odbourávání tkání. Horečka* vzniká v důsledku edému mozku (zadržování vody v mozku), který se vyvinul v první fázi zotavování (WP1), a může mít různou intenzitu v závislosti na úrovni konfliktu.

** Příznak horečky je zde vyloučen, pokud je způsoben nehodami (např. úpalem, úžehem, úpalem, příliš teplým oblečením atd.) nebo otravou (např. očkováním, léky, rostlinnými toxiny).*

Pro mnoho lidí je zpočátku obtížné pochopit, že horečka, vyčerpání, únava, pocit nemoci, zarudnutí kůže, svědění nebo hnisání jsou příznaky uzdravení. Ano, zotavení, protože po překonání traumatu se tkáně znovu přizpůsobí a vrátí se do původního stavu (před šokem/konfliktem, spouštěcí událostí).

Známe vlhkou potní horečku, noční pocení a suchou horečku. Všechny „typy horečky“ se obvykle vyskytují ve fázi zotavení po překonání biologického konfliktu. Tedy když člověk překoná/zvládne situaci, o které si dříve myslel, že ji nezvládne. Po vyřešení konfliktu se v prvních týdnech objeví horečka, bolest, únava, vyčerpání nebo pocit nemoci.

V první fázi obnovy se v postižené tkáni ukládá voda, která se v závislosti na tkáni buď hromadí, nebo odbourává. Zadržování vody vede k otoku a bolesti v postižené oblasti. Celkově lze pozorovat zvýšení průtoku krve v postižené oblasti, které se někdy projevuje zarudnutím, pokud je například postižena pokožka nebo části pohybového aparátu. Voda se však neukládá pouze v příslušné tkáni, ale také v odpovídající oblasti mozku. To někdy vede k horečce. V první fázi zotavení se objevuje suchá horečka, člověk se nepotí.

První část fáze zotavení (WP 1) je přerušena tzv. fází zvratu (UP, epikrize), kdy člověk znovu krátce přemýšlí o konfliktu.

Tato fáze zvratu probíhá rovněž na všech třech úrovních (psychika-mozek-orgán). Účelem reverzní fáze je vytlačit otok (vodu) z mozku a postiženého orgánu; tím se dostáváme zpět do krátké konfliktní fáze (fáze stresu), abychom mohli vodu vypudit.

V psychologické rovině se může stát, že si člověk krátce vzpomene na událost, která ji spustila (také ve snu). Jakmile UP skončí, nastává tzv. „fáze močení“ (fáze zotavení 2, WP2). Někdy se v noci probudíme a musíme jít na záchod močit.

Ve druhé fázi zotavení (WP 2) se závažnost všech příznaků postupně snižuje. V této fázi se také velmi rychle potíte a/nebo musíte častěji chodit na toaletu močit. Zde se také dostaví „mokrý a potní“ horečka.

Pokud program probíhá bez přerušení, člověk se vrátí do normálního stavu – je opět zdravý. Celá věc samozřejmě vypadá jinak, pokud dojde k relapsu (= „recidivě“) ve fázi zotavení.

Každý terapeut (i v ortodoxní medicíně) ví, že když se dostaví horečka pocení, je nejhorší období za námi.

Potní horečka, která se, jak již bylo řečeno, vyskytuje ve druhé fázi zotavení (WP2, po fázi zvratu), často způsobuje horkost, červenou hlavu a (silné) pocení.

Obecně lze říci, že vysoké teploty nad 39,5 °C jsou ektodermálního (vnější kotyledon, řízený mozkovým kmenem) nebo novo-mesodermálního (střední nová zárodečná vrstva, řízená mozkovou dření) původu.

Na druhou stranu teploty nižší než 38,5 °C mohou být původu novo-mezodermálního (střední nová zárodečná vrstva, např. týkající se pojivové tkáně), staro-mezodermálního (stará střední zárodečná vrstva, týkající se dermis, řízená mozečkou) a ektodermálního (vnější zárodečná vrstva, např. týkající se epidermis).

Teploty nižší než 38 °C se obecně mohou vyskytovat ve fázích obnovy všech zárodečných vrstev. V závislosti na intenzitě traumatu se však vyskytují převážně ve fázích zotavení mezodermálních tkání (např. týkajících se dermis v klinickém obraze „pásový opar“) a entodermálních (řízených mozkovým kmenem) procesů, např. tuberkulóza plicních pohárkových buněk (strach z udušení) s hlenem a velkou sekrecí nebo plicních alveolů (strach ze smrti).

Dalším rozdílem je, že potní horečka se projevuje ve formě nočního pocení a horečky u staro-mezodermálních a endodermálních procesů.

Suchá horečka je spíše „obávaná“ horečka. Vyskytuje se v první fázi zotavení. Zde může dojít k „otoku mozku“, který se projevuje ztuhlostí šíje, citlivostí na světlo, citlivostí na zvuk a bolestí hlavy. Tyto příznaky jsou způsobeny otokem mozku, který je nejvýraznější v první fázi zotavování. Citlivost na světlo může být také způsobena konfliktním „konfliktem sousta světla“. Podobně se může objevit citlivost na zvuk v důsledku konfliktního „konfliktu sousta zvuku“.

V takovém případě je třeba vyzkoušet teplé koupele (nejlépe solné koupele s 0,9% roztokem soli) nebo diaforetické čaje (např. čaj z lipového květu, čaj z bezového květu), aby se člověk potil. Pokud je bolest hlavy výrazná, mohou pomoci také chladivé ledové obklady na hlavu.

Jakmile se podaří překonat přechod od suché horečky (WP 1) k horečce s pocením (WP 2), příznaky se postupně zmírňují. Nejdůležitější je, že je tu někdo (pro většinu lidí – ne pro všechny), kdo se o to postará, a ne že vám dá jen tabletku, abyste měli svůj klid. Smysluplná podpora ve fázi zotavení je samozřejmě namáhavější, ale jistě užitečnější pro snížení případně souběžně existujícího konfliktu ledvinových sběrných kanálků (Syndrom).

Výjimka: Teplé náhlé pocení se může objevit i v konfliktní fázi tzv. talamického konfliktu s pocitem „jsem úplně na konci, „vzdávám se“, „jsem zničen“.

Upozornění: Suchou horečku mohou způsobit také léky proti horečce (např. ibuprofen, Aspirin®), očkování, otrava, nedostatek vody, horko, antibiotika (léková horečka) nebo jiné léky. Může se také objevit společně s očkovacím ekzémem několik dní po očkování. Představuje reakci organismu na otravu.

Horečka je jedním z příznaků, které se objevují ve fázích rekonvalescence, a představuje léčebnou akci organismu, kterou biologie vyvíjela miliony let (anebo byla vytvořená Stvořitelem, pozn. překl.), aby se organismus optimálně vyrovnal s nemocemi (Biologicky nezbytné procesy, BNA). Pokud organismus může zvýšit teplotu, metabolické procesy, procesy přeměny a odbourávání, probíhají intenzivněji. To způsobuje, že se cítíte „nemocnější“, tj. otupělejší, unavenější a vyčerpanější. Pokud budete věnovat pozornost svému tělu a například půjdete spát, když jste unavení, mohou fáze regenerace probíhat optimálně. Biologicky nezbytný proces může být nyní nerušeně dokončen a vy se rychleji zotavíte.

Horečka je optimální, úžasná biologická reakce organismu ve fázích zotavení. Problémem se může stát, pokud organismus nemůže vyvinout horečku, protože pak se fáze zotavení nebiologicky protahují. Pokud je člověk nemocný několik týdnů, ortodoxní medicína často hovoří o špatném imunitním systému, nedostatku železa nebo nedostatku minerálů či vitaminů.

Málokdo a ne všichni lékaři vědí, co je příčinou jevu, kdy člověk nemůže dostat horečku.

Odpověď lze pochopit pouze se znalostí univerzální biologie:

Ve skutečnosti existují lidé, kteří nemohou dostat horečku. To je však možné pouze tehdy, pokud je člověk současně zatížen několika traumaty, z nichž všechna jsou v „konfliktní fázi“. Předpokládejme, že tato osoba je zatížena osmi konfliktními fázemi. V určitém okamžiku mu v jednom konfliktu „spadne kámen ze srdce“. Problém je vyřešen a je jím považován za banální. Nyní je s ním přítomno „pouze“ sedm konfliktů. Žádný člověk se necítí dobře na tolika „staveništích“. Dále předpokládejme, že dostane „rýmu“. Jeden konflikt je vyřešen, ale sedm dalších je ve fázi konfliktu. Řešení konfliktu automaticky vede k zadržování vody v příslušné tkáni (sliznice nosu) a také v korelující

oblasti mozku. Těchto sedm dalších konfliktů však brání tomu, aby došlo k „řádnému“ zadržování vody (člověk je intenzivněji v sympatikonické fázi) – z tohoto důvodu postižený nedostane horečku. Příznaky se sice projevují, ale v tlumenějším, redukovanejším a delším průběhu.

Jinak řečeno, příčinou je to, že konfliktní události (sedm dalších traumat) maskují fázi zotavení (chlad). Pokud však „spouštěcí událost“ (AE), která je ve fázi zotavení, měla silnou intenzitu, může způsobit horečku ve fázi zotavení.

Temperaturtabelle

Körpertemperatur	Benennung
Ab 27° C	Unterste Grenze zum Tod
33 ° C	Schwere Unterkühlung
Unter 35° C	Unterkühlung
36,0 – 37,4° C	Normaltemperatur
37,5 – 38,0° C	Erhöhte Temperatur
38,1 – 38,5° C	Leichtes Fieber
38,6 – 39,0° C	Fieber
39,1 – 39,9° C	Hohes Fieber
40,0 – 42,0 ° C	Sehr hohes Fieber
Ab 42° C	Tod durch Denaturierung von Eiweiß